

De groep naast de Bijbeltekst. Voor: Riekelt de Boer, Liesbeth Kramer, Janneke van Slooten en Teun van Slooten. Achter: Andries van Slooten, Nelleke de Boer en Albert de Borst.

Urker bouwgroep beleeft verrijkende tijd te midden van armoede in Rio de Janeiro

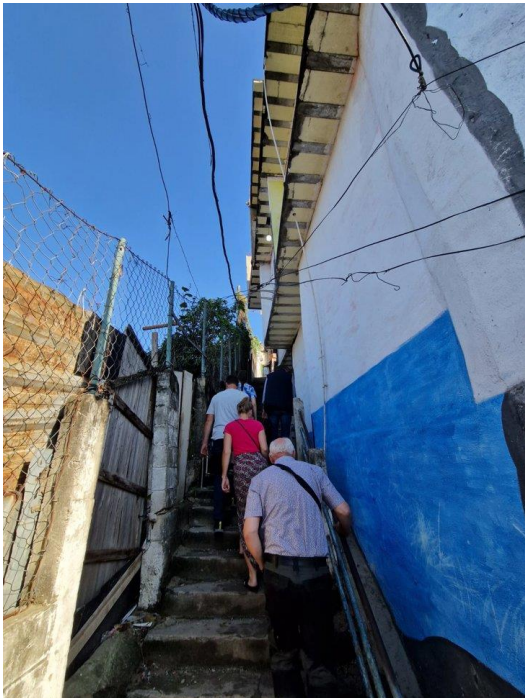
Ze zijn alweer bijna een maand terug, maar moeten nog steeds 'landen'. Zeven Urkers verbleven van 27 mei tot 8 juni in de Braziliaanse stad Rio de Janeiro. Daar renoveerden ze het clubhuis waar Janneke Hulst dagelijks samenkomt met de kinderen uit de favela's. Het was hard werk, maar zeker ook dankbaar werk. Voldaan kijkt de groep terug op hun reis, die alle zeven zien als een 'verrijking van hun leven'.

Het is niet de eerste keer dat een Urker bouwploeg koers zet naar Brazilië. In 2016 vertrokken al twee ploegen naar Janneke en ook in 2019 is er het nodige werk verzet. Door het coronavirus was het tijdelijk niet mogelijk om naar Rio de Janeiro af te reizen, maar dit jaar werd de Urker werkgroep van Stichting Jafet weer gevraagd om hulp. Riekelt de Boer, die ook in 2016 en 2019 van de partij was, had al snel een

groep van zes vrijwilligers bij elkaar. Samen met Albert de Borst, Liesbeth Kramer, Nelleke de Boer, Janneke van Slooten, Teun van Slooten en Andries van Slooten vertrekt hij 27 mei richting Rio de Janeiro.

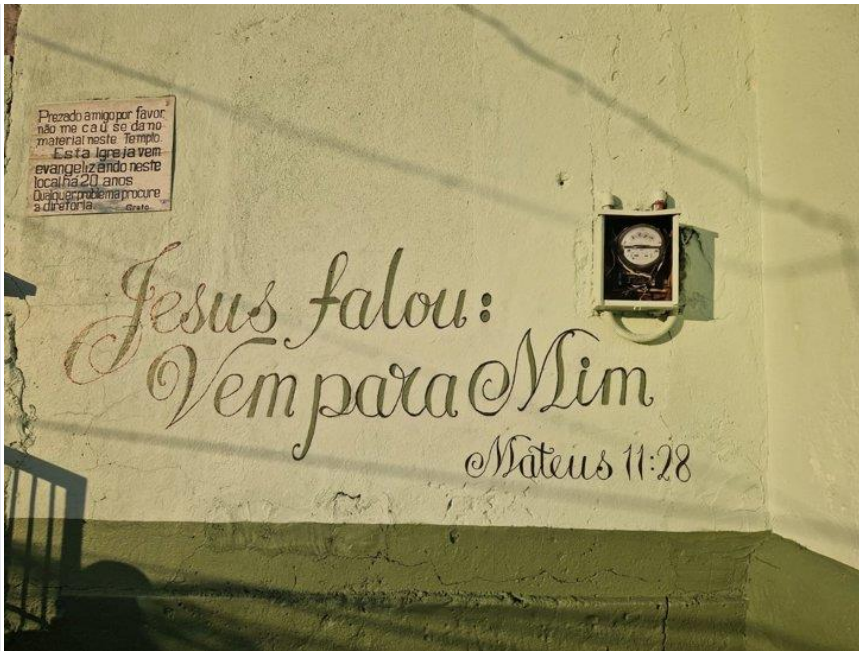
Eerst klimmen, dan klussen

Iedere dag start de groep om 06.30 uur met een gezamenlijk ontbijt. Een uur later pakken ze de tram die hen aan de voet van de heuvel brengt, waarop de favela's liggen. „We moesten dan eerst 195 smalle treden beklimmen. Als je boven kwam, was je al total loss”, vertelt Riekelt. Eenmaal boven en gearriveerd bij het clubhuis verdeelt Riekelt de taken, daarna gaat iedereen hard aan de slag.

Positief met een stukje humor

Het twintig jaar oude clubhuis is zeker aan een flinke opknapbeurt toe. „Er moest onder andere een nieuwe deur in de keuken geplaatst worden, het dak was lek en er moest een nieuwe wc komen. Verder had het clubhuis zowel binnen als buiten een verfbeurt nodig en moest de elektra aangelegd worden. Gelukkig zijn we allemaal positief ingesteld, met een stukje humor erbij. Zo hielpen we elkaar volhouden.” Het meest trots is de groep nog op de Bijbeltekst die ze boven de ingang van twee clubhuizen schilderden: ‘Jesus falou: Vem para Mim’. Het is een tekst uit Mattheüs 28, letterlijk vertaald: ‘En Jezus zei: kom tot Mij’. „Al waren we alleen al voor die tekst heengegaan.”

Een 'pereluutjen'

Omdat het clubhuis zich midden in de wijk bevindt, krijgt de groep veel belangstelling van de kinderen. „Ze kwamen vaak even langs om de voortgang te bewonderen en kregen dan ook een lekkere lolly van Riekelt. Een 'pereluutjen' noemden ze dat. Riekelt leerde hen vervolgens 'thank you Soetendal' te zeggen en ook *een kweeuwkien mit gerespelde keaze*”, vertelt Albert lachend. Een buurvrouw voorzag de groep dagelijks van een goed bord kost, dat er na al het harde werk natuurlijk wel inging.

Geen geld, wel Evangelie

Het werk en leven in de favela's maakte een grote indruk op de Urkers. „Een jongen uit de favela's onderhoudt de tuin van het clubhuis. Hij heeft een bed, een stoel en een hondje. Dat ene hondje was zijn zegen, zo vertelde hij ons. De mensen daar zijn met het minste al dankbaar. Het Evangelie kun je er brengen en ook kwijt. Naast haar werk met de kinderen in de clubhuizen, trekt Janneke vaak evangeliserend door de straten. Ze spreekt de mensen aan en geeft hen een Bijbeltekst, waar aandachtig naar geluisterd wordt. Te midden van de ellende schitterde daar het Evangelie. We hebben nog veel meer respect voor haar en haar werk gekregen. Ze heeft oog voor iedereen en houdt persoonlijk contact met de kinderen. Ze is eigenlijk een soort moeder voor ze.”

Nelleke de Boer met de Braziliaanse kinderen.

Land met twee gezichten

Na de drukke werkdagen in de favela's wachtte 's avonds een stukje ontspanning. De groep trok er dan op uit om ook wat van het land te kunnen zien. Zo bezochten ze het vier kilometerlange strand Copacabana, namen ze de kabelbaan naar de Suikerbroodberg en zagen ze het enorme Christusbeeld van dichtbij. „Het is een prachtig land met fantastische uitzichten, maar helaas ook een land dat bekend staat om geweld, prostitutie en drugsgebruik. We zagen moeders met veel kinderen, maar zonder man. Ook zagen we kleine kinderen in hun pampertjes over rotswanden lopen of op de snelweg verkopen. Complete gezinnen sliepen op straat, verdrietig en erg om te zien.“

Een prachtig uitzicht over de verlichte stad.

Beter dan vakantie

Na anderhalve week neemt de groep afscheid van Janneke, de kinderen en het land. Ze laten een mooi, gerenoveerd clubhuis achter en hebben zelfs meer kunnen doen dan vooraf gedacht. „Vanuit Urk kwam de vraag hoe mensen ons project kunnen steunen. Daardoor zijn onze bouwkosten vergoed en konden we nóg meer opknappen.” Het afscheid valt de Urker groep nog best zwaar. Liesbeth vertelt: „Het was een indrukwekkend moment op het vliegveld. We hebben echt een band met elkaar gekregen.” Gelukkig vindt het weerzien met Janneke dit jaar nog plaats; op 14 september hoopt ze aanwezig te zijn op de Family Fair van Stichting Jafet. Voorlopig heeft de groep nog genoeg om aan terug te denken. „We zijn echt besmet en zouden direct weer gaan. Zo’n voldaan gevoel, daar kan geen vakantie tegenop.”